

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 534/2020-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 1. decembra 2020 v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej a sudcov Rastislava Kaššáka (sudca spravodajca) a Miloša Maďara predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť sťažovateľky obchodnej spoločnosti [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpenej advokátkou JUDr. Ing. Lindou Kovandovou, LL.M., Janka Kráľa 1, Banská Bystrica vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 24 S 170/2018 z 19. februára 2020 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] odmieta ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Vymedzenie napadnutého rozhodnutia a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 19. mája 2020 doručená ústavná sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDACTED]

██████████ ██████████ (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 24 S 170/2018 z 19. februára 2020 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“).

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka v právnom postavení žalobkyne podala na krajskom súde štyri správne žaloby, ktorými sa domáhala preskúmania zákonnosti rozhodnutí Finančného riaditeľstva Slovenskej republiky (ďalej len „žalovaný“) č. 101847500/2018 z 19. septembra 2018, č. 101848469/2018 z 19. septembra 2018, č. 101847978/2018 z 19. septembra 2018 a č. 101848362/2018 z 19. septembra 2018. Krajský súd viedol o každej podanej žalobe samostatné konania, ktoré uznesením sp. zn. 24 S 170/2018 z 12. júna 2019 spojil na spoločné konanie ďalej vedené pod sp. zn. 24 S 170/2018. Následne krajský súd rozhodol vo veci samej rozsudkom sp. zn. 24 S 170/2018 z 13. júna 2018, ktorým napadnuté rozhodnutia žalovaného aj jemu predchádzajúce rozhodnutia Daňového úradu Banská Bystrica zrušil a sťažovateľke priznal proti žalovanému nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu.

3. Uznesením sp. zn. 24 S 170/2018 z 13. augusta 2019 vyšší súdny úradník priznal sťažovateľke náhradu trov konania celkom v sume 1 108,88 €, pričom pri rozhodovaní vychádzal z § 13 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“), ktorý upravuje zvýšenie základnej sadzby tarifnej odmeny pri spojení dvoch alebo viacerých vecí. Priznaná náhrada pritom pozostávala z trov právneho zastúpenia, a to konkrétne z dvoch úkonov právnej služby (1. príprava a prevzatie právneho zastúpenia, 2. podanie vo veci samej – správna žaloba) vykonaných v roku 2018 á 153,50 € a jedného úkonu právnej služby (podanie vo veci samej – replika) vykonaného v roku 2019 á 163,33 €, z 2-krát režijného paušálu za rok 2018 á 9,21 €, 1-krát režijného paušálu za rok 2019 á 9,80 € a tiež zo zaplateného súdneho poplatku 4-krát á 35 €.

4. Proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka podala sťažovateľka sťažnosť, ktorú krajský súd napadnutým uznesením ako nedôvodnú zamietol podľa § 161 Správneho súdneho poriadku (ďalej len „SSP“), pričom v odôvodnení uznesenia, reagujúc na námietky sťažovateľky, skonštatoval, že § 13 ods. 3 vyhlášky určuje základnú sadzbu tarifnej odmeny v spojených veciach bez ohľadu na to, či k spojeniu vecí dôjde na začiatku konania alebo pred vydaním rozhodnutia vo veci samej, ako tomu bolo v prípade sťažovateľky. Vo vzťahu k nepriznaniu režijného paušálu za každý sťažovateľkou uplatnený úkon právnej služby krajský súd poukázal na účelnosť takýchto výdavkov, ktoré sa spravidla pri spojených veciach prekrývajú v tom zmysle, že výdavok vynaložený 1-krát nie je potrebné opätovne vynakladať v ďalších veciach, ktoré spolu súvisia.

5. Sťažovateľka s poukazom na nález ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 341/07 v ústavnej sťažnosti namieta, že krajský súd pri rozhodovaní o výške trov konania postupoval v rozpore so zmyslom a účelom § 13 ods. 3 citovanej vyhlášky. Sťažovateľka krajskému súdu vytyka, že napriek jej návrhu na spojenie vecí viedol o každej podanej žalobe samostatné konania a k ich spojeniu na spoločné konanie pristúpil až uznesením z 13. júna 2019. Podľa názoru sťažovateľky sa nie je možné stotožniť s takou aplikáciou predmetného ustanovenia vyhlášky, keď krajský súd samostatne viedol konania začaté na základe žalôb sťažovateľky a následne len jeden kalendárny deň pred vydaním rozhodnutia vo veci samej rozhodol o spojení vecí na spoločné konanie a následne jej ako úspešnému účastníkovi „krátil“ náhradu trov konania.

6. Za „nesprávny a nezákonný“ postup považuje sťažovateľka tiež nepriznanie režijného paušálu podľa § 16 ods. 3 citovanej vyhlášky za každý vykonaný úkon právnej služby. Sťažovateľka totiž musela vykonávať samostatné úkony právnej služby a podávať samostatné podania v každej jednotlivéj veci (napr. samostatné žaloby, samostatné repliky), pričom režijný paušál prináleží ku každému úkonu právnej služby. Podľa jej názoru nemôže súd krátiť okrem tarifnej odmeny advokáta aj režijný paušál (t. j. náhradu hotových výdavkov) a v tejto súvislosti zdôrazňuje, že je potrebné rozlišovať medzi odmenou advokáta za konkrétny úkon právnej služby a režijným paušálom, keďže ide o dve samostatné zložky trov právneho zastúpenia.

7. Sťažovateľka súčasne akcentuje, že ňou vyčíslená a požadovaná suma náhrady trov konania zahŕňala iba náhradu účelne vynaložených trov súvisiacich s uplatnením a bránením jej práva. Na výzvy krajského súdu vyhotovené v jednotlivých právnych veciach pritom bola nútená reagovať prostredníctvom svojho právneho zástupcu samostatnými písomnými podaniami a nemala žiadnu zákonnú možnosť poukázať na to, že sa k veci už vyjadrila v inom súdnom konaní.

8. Na základe uvedeného sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd po prijatí jej ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie nálezom vyslovil:

„1. Základné právo sťažovateľa, obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ], na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 zákona č. 460/1992 Zb. Ústava Slovenskej republiky v z. n. p., ako aj jeho právo na spravodlivý súdny proces podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 24S/170/2018-154 zo dňa 19.02.2020, porušené boli.

2. Uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 24S/170/2018-154 zo dňa 19.02.2020 sa v celom rozsahu zrušuje a vec sa vracia na ďalšie konanie.

3. Krajský súd v Banskej Bystrici je povinný uhradiť sťažovateľovi, obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ], trovy právneho zastúpenia v sume 375,24 EUR (slovom: tristosedemdesiatpäť eur a dvadsaťštyri eurocentov), na účet jeho právnej zástupkyne JUDr. Ing. Lindy Kovandovej, LL.M. do dvoch mesiacov od právoplatnosti nálezů Ústavného súdu SR.“

II.

Relevantná právna úprava a ústavnoprávne východiská v judikatúre ústavného súdu

9. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

10. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy,

ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

11. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je s účinnosťou od 1. marca 2019 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 413/2019 Z. z. (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

12. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

12.1 Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovel žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

13. O zjavnej neopodstatnenosti návrhu na začatie konania pritom možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi namietaným rozhodnutím alebo iným označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú možno považovať ústavnú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí

na ďalšie konania (I. ÚS 66/98, III. ÚS 168/05, IV. ÚS 136/05, I. ÚS 453/2011). K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 362/09, m. m. IV. ÚS 62/08, I. ÚS 165/2015).

14. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

15. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o akomkoľvek trestnom čine, z ktorého je obvinený...

16. Ústavný súd si pri výklade práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na spravodlivé súdne konanie, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (IV. ÚS 195/07).

III.

Posúdenie vecí ústavným súdom

17. Sťažovateľka sa podanou ústavnou sťažnosťou domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu, ktorým bola zamietnutá jej sťažnosť proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka.

17.1 Nosná námietka sťažovateľky, ktorou odôvodňuje porušenie označených práv, spočíva v tvrdení, že krajský súd nesprávne interpretoval a aplikoval § 13 ods. 3 vyhlášky, pretože k spojeniu vecí na spoločné konanie došlo len jeden kalendárny deň pred vydaním

rozhodnutia vo veci samej a dovtedy boli krajským súdom na podklade žalôb sťažovateľky vedené (štyri) samostatné konania, v ktorých bola sťažovateľka nútená vykonávať samostatné úkony.

17.2 Sťažovateľka súčasne vyjadruje výhrady k nepriznaniu režijného paušálu (§ 16 ods. 3 vyhlášky), keďže je toho názoru, že režijný paušál prináleží za každý úkon právnej služby a nemožno ho „krátiť“.

18. Prv ako ústavný súd pristúpi k posúdeniu podstatnej sťažnostnej argumentácie uvedenej v ústavnej sťažnosti, považuje za nevyhnutné zdôrazniť, že nie je súdom vyššej inštancie rozhodujúcim o opravných prostriedkoch v rámci sústavy všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Z tohto dôvodu ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať, či bol v konaní pred všeobecnými súdmi náležite zistený skutkový stav a aké právne závery z tohto zisteného skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov interpretácie a aplikácie zákonov všeobecnými súdmi s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (m. m. I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

19. Ústavný súd vo svojej stabilnej judikatúre opakovane uvádza, že rozhodovanie o náhrade trov konania je integrálnou súčasťou súdneho konania, a preto všeobecný súd pri poskytovaní súdnej ochrany podľa čl. 46 ods. 1 ústavy môže rozhodnutím, ako aj postupom predchádzajúcim jeho vydaniu, ktorý nie je v súlade so zákonom (čl. 46 ods. 4 a čl. 51 ods. 1 ústavy), porušiť základné právo účastníka konania na súdnu ochranu (obdobne II. ÚS 56/05). Obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je *ratione materiae* aj právo na rozhodnutie o trovách konania, resp. o náhrade trov

konania v súlade so zákonom (Európsky súd pre ľudské práva vo veci Robins v. Spojené kráľovstvo z 23. 9. 1997).

20. Z judikatúry ústavného súdu (IV. ÚS 248/2008, III. ÚS 125/2010, I. ÚS 134/2016) vyplýva, že rozhodovanie o trovách konania pred všeobecnými súdmi je zásadne výsadou týchto súdov, pri ktorej sa prejavujú atribúty ich nezávislého súdneho rozhodovania. Ústavný súd pri posudzovaní problematiky nákladov konania, t. j. problematiky vo vzťahu k predmetu konania pred všeobecnými súdmi vedľajšej, postupuje nanajvýš zdržanlivo a k zrušeniu napadnutého výroku o trovách konania pristupuje iba výnimočne, napr. keď zistí, že v posudzovanej veci došlo k extrémnemu zásahu do základného práva na súdnu ochranu (spravodlivý proces), alebo ak zistí, že zároveň došlo k neprípustnému zásahu aj do iného základného práva (porovnaj m. m. II. ÚS 78/03, II. ÚS 31/04, IV. ÚS 45/06, I. ÚS 156/2010, IV. ÚS 40/2011).

21. Inak povedané, problematika náhrady trov konania by mohla dosiahnuť ústavnoprávny rozmer len v prípade extrémneho vybočenia z pravidiel upravujúcich toto konanie, k čomu by mohlo dôjsť najmä na základe takej interpretácie a aplikácie príslušných ustanovení aplikovateľného právneho predpisu, ktorá by v sebe zahŕňala črty svojvôle (m. m. I. ÚS 40/2012, I. ÚS 630/2017).

22. Podľa § 163 SSP trovy konania sú všetky preukázané, odôvodnené a účelne vynaložené výdavky, ktoré vzniknú v súvislosti s uplatňovaním a bránením práva na správnom súde.

23. Podľa § 13 ods. 3 vyhlášky pri spojení dvoch alebo viacerých vecí sa základná sadzba tarifnej odmeny určenej z tarifnej hodnoty vecí s najvyššou hodnotou zvyšuje o tretinu základnej sadzby tarifnej odmeny, ktorá by advokátovi patrila v ostatných spojených veciach.

24. Podľa § 16 ods. 3 vyhlášky od klienta možno požadovať na náhradu výdavkov na miestne telekomunikačné výdavky a miestne prepravné sumu vo výške jednej stotiny

výpočtového základu za každý úkon právnej služby. Túto sumu môže advokát požadovať aj vtedy, ak sa na jej náhrade s klientom osobitne nedohodol.

25. Ústavný súd po preskúmaní uznesenia krajského súdu, proti ktorému ústavná sťažnosť sťažovateľky smeruje, konštatuje, že krajský súd v právnej veci sťažovateľky rozhodol ústavne udržateľným spôsobom.

25.1 V danom prípade sa sťažovateľka štyrmi samostatnými žalobami podanými krajskému súdu v rovnaký deň (7. decembra 2018) domáhala preskúmania zákonnosti obdobných rozhodnutí toho istého žalovaného, ktorými boli potvrdené rozhodnutia orgánu verejnej správy o určení rozdielu na dani z pridanej hodnoty za konkrétne zdaňovacie obdobia. Krajský súd v jednotlivých konaniach vyzval žalovaného na vyjadrenie k žalobám sťažovateľky a následne umožnil sťažovateľke podať k vyjadreniam žalovaného repliku, pričom sťažovateľka uvedené právo využila. V ďalšom priebehu konania krajský súd uznesením sp. zn. 24 S 170/2018 z 12. júna 2019 pristúpil k spojeniu vecí na spoločné konanie podľa § 65 SSP, keďže dospel k záveru, že tieto spolu skutkovo súvisia a týkajú sa tých istých účastníkov, a následne rozhodol vo veci samej rozsudkom sp. zn. 24 S 170/2018 z 13. júna 2019.

26. Napriek tomu, že ústavný súd súhlasí s tvrdením sťažovateľky, že účelom a zmyslom § 13 ods. 3 vyhlášky nie je, aby k stanoveniu základnej sadzby tarifnej odmeny v zmysle tohto ustanovenia dochádzalo aj v prípadoch, keď súd vedie jednotlivé konania samostatne, vykonáva v nich úkony a pred rozhodnutím vo veci samej tieto konania spojí na spoločné konanie, je toho názoru, že aj takéto prípady je vždy potrebné posudzovať individuálne, a to predovšetkým so zohľadnením zákonných kritérií účelnosti a opodstatnenosti preukázane vynaložených trov konania ako ich definičných znakov (§ 163 SSP). Každý výdavok v konaní je pritom zo strany správneho súdu posudzovaný osobitne a pri absencii niektorého z týchto znakov nemôže byť účastníkovi priznaná jeho náhrada podľa § 167 či 168 SSP, prípadne aj § 169 SSP.

27. Hoci ústavný súd uznáva, že v danom prípade by bolo možné zvažovať správnosť postupu krajského súdu, ktorý o spojení vecí na spoločné konanie skutočne rozhodol

až jeden deň pred vydaním rozsudku vo veci samej, z odôvodnenia napadnutého uznesenia je podľa názoru ústavného súdu možné vyvodit', že sťažovateľkou uplatnené trovy boli zo strany krajského súdu podrobené práve hodnoteniu, či (kumulatívne) spĺňajú všetky atribúty v zmysle citovaného § 163 SSP, čím krajský súd uplatnil svoj zákonom daný priestor pre uváženie účelnosti trov konania.

28. Rovnako možno krajskému súdu vytknúť aj jeho názor prezentovaný v odôvodnení napadnutého uznesenia (bod 15), podľa ktorého nie je relevantné, kedy dôjde k spojeniu veci na spoločné konanie a teda, či tak súd učiní ihneď po začatí konania alebo až pred samotným rozhodnutím vo veci samej. Takéto zovšeobecňujúce tvrdenie krajského súdu nemôže obstať, pretože účelom spojenia dvoch alebo viacerých vecí na spoločné konanie je práve uplatnenie princípu procesnej ekonómie, ktoré sa má „pretaviť“ aj do rozhodovania súdu o trovách konania. Práve z princípu procesnej ekonómie zakotveného v čl. 17 CSP ako jedného z kľúčových ústavnoprávnych princíпов, na ktorom je založené civilné súdne konanie, vyplýva, že súd by mal ním vedené konania spojiť na spoločné konanie už na začiatku súdneho konania.

29. Napriek uvedenému však ústavný súd zastáva názor, že v tomto konkrétnom prípade nie je napadnuté uznesenie krajského súdu takým excesom z požiadaviek kladených na spravodlivý proces a nedošlo ním k tak extrémnemu vybočeniu z princípu spravodlivosti, ktoré by mohlo nadobudnúť ústavnoprávnu intenzitu. Vo všeobecnosti totiž platí, že pochybenia pri rozhodovaní o náhrade trov konania vrátane rozhodovania o ich výške spravidla nedosahujú samy osebe takú intenzitu, na základe ktorej možno vysloviť porušenie základných práv a slobôd, akokoľvek sa môže účastníka konania citeľne dotknúť (II. ÚS 137/2018).

29.1 Za situácie, ak krajský súd v rámci rozhodovania o otázke priznania náhrady trov konania predstavujúcej trovy právneho zastúpenia aplikoval na vec sa vzťahujúce právne normy vyhlášky spôsobom, ktorý nemožno označiť za arbitrárny, nie je ústavný súd oprávnený vstupovať a nahradzovať prijaté právne závery krajského súdu, čo sa výkladu a aplikácie jednoduchého (podústavného) práva týka.

30. Vo vzťahu k námietke sťažovateľky týkajúcej sa nepriznania režijného paušálu ústavný súd poznamenáva, že sťažovateľke bol krajským súdom priznaný režijný paušál za každý úkon právnej služby, ktorý krajský súd vyhodnotil ako opodstatnený a účelný. V tomto smere je potrebné uviesť, že z citovaného § 13 ods. 3 vyhlášky totiž v porovnaní s § 13 ods. 2 vyhlášky, ktorý sa týka zníženia základnej sadzby tarifnej odmeny za spoločné úkony pri zastupovaní dvoch alebo viacerých osôb, vyplýva, že nedochádza k súčtu základných tarifných odmien za jednotlivé veci, ale k osobitnému právnou normou predpokladanému postupu obsiahnutému v tomto ustanovení. Aj z gramatického výkladu predmetného ustanovenia (na rozdiel od § 13 ods. 2 vyhlášky, v ktorom zákonodarca používa pojem „spoločné úkony“) je zrejmé, že ide len o jeden úkon právnej služby, pri ktorom sa základná sadzba tarifnej odmeny určenej z tarifnej hodnoty veci s najvyššou hodnotou zvýši o tretinu základnej sadzby tarifnej odmeny, ktorá by advokátovi patrila v ostatných spojených veciach. Režijný paušál tak prináleží len za takýto úkon právnej služby.

30.1 Za ústavne udržateľný je možné považovať aj záver krajského súdu vo vzťahu k účelnosti hotových výdavkov (bod 15 odôvodnenia), podľa ktorého sa „v rámci posúdenia účelnosti výdavkov právneho zástupcu žalobcu, ktorých náhrada bola uplatnená paušálne, nejaví ako odôvodnené automaticky ich nahradiť v celom rozsahu. Pri takýchto veciach (splňajúcich podmienky na spojenie vecí) spravidla dochádza k prekryvaniu výdavkov v tom zmysle, že výdavok vynaložený jeden krát, nie je potrebné opätovne vynakladať v ďalších veciach, ktoré spolu uvedeným spôsobom súvisia natoľko, že predmet výdavku (výdavky na mieste - telekomunikačné výdavky a miestne prepravné), z povahy výdavku samotného a so zohľadnením povahy súvisiacich vecí, nie je nutné reťaziť opakovaným vytváraním rovnakých neúčelných výdavkov, pretože účel vynaloženého výdavku už bol dosiahnutý jeho vynaložením (napr. bola zadovážená informácia získaná telefonicky alebo bol uskutočnený úkon právneho zastúpenia, na ktorý bola využitá miestna doprava, ktoré sa v súlade so zásadami logického myslenia ako aj ekonomickej udržateľnosti nezískavajú alebo neuskutočňujú vo vzťahu k rovnakému klientovi opakovane a osobitne ku každej právnej veci – každému rozhodnutiu vydanému na základe výsledkov daňovej kontroly žalobcu).“.

31. Po zohľadnení všetkých okolností prerokovanej veci, najmä skutkovej totožnosti jednotlivých konaní, ktoré boli krajským súdom spojené na spoločné konanie, a charakteru úkonov vykonaných sťažovateľkou je ústavný súd toho názoru, že krajský súd napadnutým uznesením rozhodol o trovách konania spôsobom, ktorý nesignalizuje žiaden závažný procesný exces a ani zásah do namietaných práv sťažovateľky.

32. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd konštatuje, že medzi namietaným porušením základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) a napadnutým uznesením krajského súdu nie je príčinná súvislosť, preto ústavnú sťažnosť sťažovateľky odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

33. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku sa ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľky uvedenými v petite nezaoberal, keďže rozhodovanie o nich je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 1. decembra 2020

Jana Baricová
predsedníčka senátu